

Pojmovost neřecká

Všechno se zdá nasvědčovat tomu, že nastala doba velmi vhodná ke zkoumání možností, jež se budoucímu myšlení otevírají navázáním na předpojmové dědictví hebrejské myšlenkové tradice a pokusem o jeho pojmovou interpretaci (resp. o založení nové tradice pojmového myšlení, které by se rozvíjelo právě navázáním na staré hebrejské předpojmové tradice). Křesťanství totiž znamená de facto helenizaci hebrejského odkazu (a to by mělo jistě zajímat i samotné křesťany a především theology, neboť to představovalo také povážlivou helenizaci původního Ježíšova evangelia, která začíná hned po Ježíšově smrti). Dnes snad jsme dospěli tak daleko, že je možno tuto otázku vážně položit a neupadnout ihned do podezření a nemilosti ze strany většiny křesťanstva. Kromě toho je tady jakási pseudotolerantní vlna neurčitě náboženská, která se „opíjí“ svéráznými odvary staré indické, čínské a já nevím jaké ještě jiné „filosofie“; proč by tím spíše neměly být uvítány docela vážné a metodické pokusy, zaměřené na Přední Východ a zejména do staré Palestiny? Výhodou je také to, že dnes se výrazným antisemitismem ve slušné společnosti každý znemožní. A ke všemu je ve filosofii lepším myslitelům už docela jasné, že s řeckou (a to znamená celou tradiční) metafyzikou to už dále opravdu není možné, že je třeba se pokusit o hlubokou, zásadní změnu v myšlení. Okolnosti se tedy zdají být příznivé. Zbývá jen jediné: pustit se do toho.

(Berlín, 930331-1)